

ei oleks läsimud. Qui meeles tuletan, et isas hoost ei ole, aga sugu laupa tarvis miiia, siis turbdus ja väsimus saub ja unustan föif waewa: tulles on möni kopitas peus, sellega ostame talvefs leiba. Aitan ommeti leiba teenida ja siis leib jääb sües müsse magusmäls!" „Muidugi — wästas Mats — arwan iise seda, kui luad linna viin!" Seda rääkides oli laa mahaistunud ja meel oli hale tüdrufu pärast, aga ta oli faa ühle selle peale, et teine temale oma häda furtmud nagu föbralle. „Ega ta hattas räätsima, kui ei näake, et ma teiste hädast hoolin!" mötles pois, sellepärast ütles nüüd: „kuule tüdrul! mul tuleb hea nöör: pane oma fraamed minu wangtre peale, viin ma luad linna, siis neid faa; tule, hattame jälle teele!" Tüdruf leppis lohe, panik lähtrid ja forvi peale, küsits aga: „kas lüttan tafa wöi aitan wedada?" „Tee luda tahad, — ütles pois, — aga kui wäsimud oled, ma wean ütsi!" Tüdruf jäi wangtre taha lüttama, aga mite lauats, tuli pea Matsi förwa ja tömbas temaga, arwas seda mönusama olewa. Aga tömbas laa häasti ja sellegi pärast ajas juttu; ju taal wöissid head terived kopitud olla.

Nönda said mäe otja hospidasi juure ja sealt joudsid fermeste linna nönda, et Matsi arvates Tartu ulits oli pool lühem endise vastu. Wana turul wöttis tüdruf lähtrid ja forvi wangtre peast

ja ütles: „jää Jumalaga, ole terwe!" Matsil olt Jumalaga-jätmine leele peal, pidi faa veel midagi läsimu, aga juba pidi förwale pöötama woormehe eest, kes hobused pelstes eesmalt ju hüüdis: „prigis, prigis!" Niisugused ei hooli inimestest ega lundadest. Enne kui Mats jälle mahti sai, tüdrufu järele waadata, olt see äraläinud ja mis siis muud, Mats läks faa lundadega teisest lohest teise ja unustas pea tüdrufu ära. Mis taast siis veel meeles tuletada; iseäralist, mis poisi silmi oleks pistnud, taal ei olnud, ei lenaid riidid ega mund ilu. Oli tugew, priiste tüdruf, olt nagu neid küljas tosina laupa; fest aga wöis triistest parem olla, et ländis rinnus hea südame ja iga öla lülles fää, mis ei wäsimud tööd tegemast; aga see ei säära ega paista lohe silma ees ja möni on, kes seda ei pane mitteki. — Nädal weeris, siis tuli Mats sessamal pääraval jälle luatoormaga ja loorem olt rängk; ta mötles: „imelit, et mönujam on, kui fals weawad! Eh! ta jälle seal, — lisas ta, kui samba ligi sai, — wötafsin hea meelega tema fraame peale, kui jälle aitaks. Muidugi wäsin iga werstaga enam!" Ja waata, tüdruf istus jälle tiwi peal aga kurb ta ei olnud.

„Roh tere Jumaleme! kas paned jälle midagi wangtre peale?" küsits Mats ja tüdrufu nähes sai loorem juba nagu fergemäls. „Tere, tere! — los-tis tüdruf, — ega ma siis oota, et sind aina ta-